

S prknem by rád doplul na olympiádu v Londýně

Karel Lavický z Českých Budějovic začínal s windsurfingem na Lipně. Příští týden se tento čtyřnásobný mistr republiky zúčastní mistrovství světa v Perthu. Po Evropě jezdí obytným autem.

ČESKÉ BUDĚJOVICE Až příští týden v pondělí začne v australském Perthu mistrovství světa ve windsurfingu, bude tam jediný český závodník, šestadvacetiletý Karel Lavický z Českých Budějovic. „Je to první šance pokusit se o kvalifikaci na olympiádu v Londýně. Když to nevyjde, zkusím to ještě v březnu na světovém mistrovství ve španělském Cadizu,” světuje se nad sklenicí ležáku v Masných krámech tři dny před odletem do Austrálie 192 centimetrů vysoký štíhlý blondák.

V dodávce spí i si sám vaří

Prknu s plachtou propadl na Lipenském jezeře, protože tam rodiče mají chatu. Jeho otec Pavel je tělocvikař. Karla vedl snad ke všem sportům, ale tomu windsurfing učaroval nejvíc. „Je to paradox, ale tehle jediný sport táta nikdy nedělal. Na jezeře tenkrát jezdilo hodně surfařů, lákalo mě to. Jenže za-

čátky byly docela krušné,” směje se Lavický. Pády ani nepočítal, a několikrát se dokonce musel vrátit pěšky po silnici, protože protivítr na Lipně byl silnější než jeho tehdejší zkušenosti s prknem.

„Když jsem jel první mistrovství republiky na Lipně, dopadlo to hrozně. Měl jsem prkno jen s takovou malou ploutví zvanou flosna na zádi, protože jezdilo rychleji. Potřebovalo ale silný vítr. Olympijské závody se jezdí ve třídě RS:X, kde je přesně určeno, jak prkna vypadají. Mají středovou ploutev, takže se dá závodit i při menším větru,” vysvětluje zkušený surfař. Je opálený, protože se právě vrátil z měsíčního tréninku na Sardinii. Předtím závodil ve Francii, Anglii, Španělsku i Holandsku.

„Letos jsem trénoval hodně naplno, za větrem jsem jezdil po celé Evropě. Bez doprovodného týmu. Mám upravenou dodávku Citroen

SERIÁL

Na ležáku v Masných krámech s ...

Karlem Lavickým. 38. díl seriálu MF DNES o lidech z kraje je s českým reprezentantem ve windsurfingu. **Příště se setkáte s Romanem Kozákem,** výpravčím a spisovatelem z Volar.

jako obytný vůz, kde i spím a sám si vařím. Nejlip mi jdou špagety snad na sto způsobů, taky umím leccos s rýží. Windsurfing není sport, kde by bylo dost peněz. Naštěstí se mi podařilo najít docela dobrého sponzora, který sám surfuje. Ale na nějaké rozhazování po hotelech to rozhodně není,” přiznává se český reprezentant, jehož domovským klubem je VC DIM Bezdrev, ale také hostuje v Dukle.

Prvními sponzory byli rodiče

Netají se tím, že jeho prvními výdatnými sponzory byli rodiče, kteří usoudili, že pokud chce závodit a vyhrávat, potřebuje lepší vybavení. „Přijde na takových sto padesát tisíc korun. Bohužel, v olympijské

třídě je jasně dané, od jakého výrobce vše musí být. Ale pokud by si chtěl někdo oplachtěné prkno pořídit jen pro vlastní radost, tak se bohatě vejde do dvaceti tisíc korun,” počítá u stolu, kde si vychutnává budvarský kroužkováný ležák. Zůstává ale u jediného.

„Pivo mám rád, ale nejsem žádný piják, který by vzal deset kousků za večer. V blízkosti si ho ani moc nedávám, protože tam jsem po denním tréninku na vodě tak horkový, že večer padnu rovnou do postele,” říká Lavický s tím, že jeho den začíná téměř pokaždé stejně. Jde si zaběhat, po snídani chvíli s prknem na vodu, po lehkém obědě zase. „To už začíná fungovat termika, kde se občas pořádně svezu,” dodává.

Ačkoliv je na jeho postavě vidět, že sportuje, dlaně má plně tvrdých mozočků. Ráho se totiž musí pořádně sevířit. „Mám 192 centimetrů a 80 kilo, což je výhoda při silném větru. Při tom slabším mají zase výhodu ti hubenější,” připomíná.

Na surfery totiž při závodech čeká okruh podobný trojúhelníku, při němž fouká nejen zadní či bo-

Nad sklenicí ležáku S úspěšným závodníkem ve windsurfingu si v Českobudějovických Masných krámech povídal Miroslav Nezvalová.

ní vítr, ale i protivítr. Proto jsou zkušenosti, ale i kondice tak důležité. O umístění rozhodují rozjížďky, kdy na vodu vyrazí najednou až padesát závodníků. Absolvují jich více než desítku a body se počítají.

Běh ve Stromovce? To ne

„Uvidíme, jestli se dokážu kvalifikovat na olympiádu už teď v Perthu. Rozhodně chci závodně jezdit ještě nějakou dobu. Mám kamaráda Slováka, kterému je 39 let, a za výkony se rozhodně nemusí stydět,” konstatuje Lavický. V české reprezentaci je už třetím rokem. Věří, že mu k dosavadním úspěchům pomohlo i to, že je od dětství zvyklý do každého výkonu dát maximum.

„Nebavila mě jen letní příprava,

když jsem v Budějovicích hrával hokej za dorostence. Běhat v horku ve Stromovce, když foukal surfařský vítr, to nebylo nic motivujícího,” poznamenává.

Ačkoliv je jedináček, je zvyklý se starat sám o sebe. Klidně jede tři tisíce kilometrů s naloženým obytným autem až dolů na jih a pak zase zpátky. „Rozhodně mi to kováření nevdaní. Je to prostě životní styl, který jsem přijal za svůj,” říká. Nic se prý nevyrovnoval tomu, když prkno klouže po hladině až padesátkilometrovou rychlostí a vítr rve plachtu z ruky. Příští pondělí bude v australském Perthu 31 stupňů a vítr má foukat rychlostí 23 kilometrů v hodině. Karel Lavický je připravený se s ním poprat.

Mirka Nezvalová

Měl prkno jen s takovou malou ploutví Když jsem jel první mistrovství republiky na Lipně, dopadlo to hrozně, vzpomíná Karel Lavický.

2x Foto: Slavomír Kubeš, MF DNES

VIZITKA

Karel Lavický (26)

Jako školák hrál hokej, proto zamířil na sportovní budějovickou ZŠ v Grünwaldově ulici. Na gymnáziu J.V. Jirsíka už ale věděl, že se chce věnovat windsurfingu, a tak si při studiu na Fakultě tělesné výchovy a sportu v Praze každou volnou chvíli odskakoval na surfové prkno. Když před rokem školu ukončil, začal se tomuto sportu věnovat naplno. Vloni byl například na vodě především v cizině 105 dní, letos ale mnohem víc. Je čtyřnásobným mistrem republiky, teď se chce kvalifikovat na OH v Londýně. Zkoušel to sice už na tu v Číně, ale prý měl málo natrénováno a nepodařilo se. Dovede si představit, že až skončí se závodní kariérou, bude učít tělesnou výchovu na některé českobudějovické škole. V zimě mu zbývá čas už jen na lyžování, kvůli kondici běhá. I když přiznává, že docela nerád. Je svobodný a nezadaný, na čemž má podle něj podíl i jeho kočovnický způsob života, kdy křížuje Evropu obytným autem od závodu k závodu.